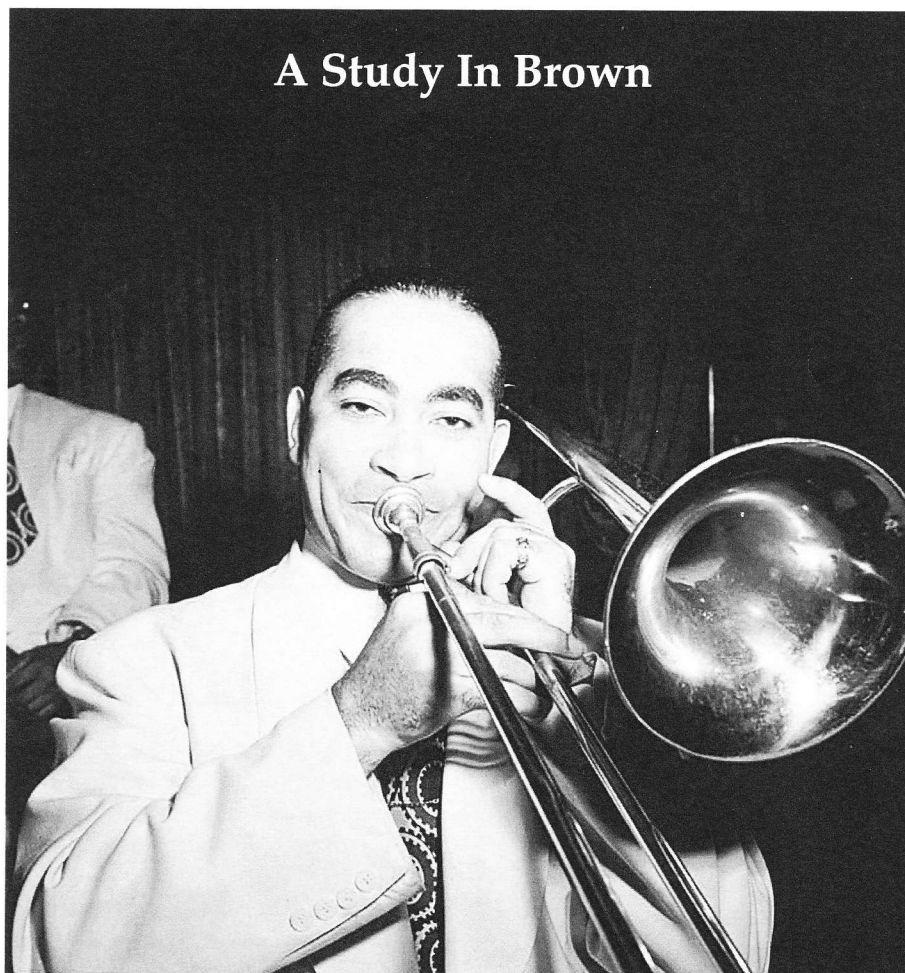

A Study In Brown

Lawrence Brown porträtteras

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS, c/o Jan Falk
Box 22062, 104 22 Stockholm
Telefon 08-652 79 90, mobil 070-552 07 90

Redaktionsgrupp:
Bo Haufman, Bo Holmqvist,
Claes Brodda

Plusgiro: 11 63 75 - 7
Hemsida: www.ellington.se
PayPal account: duke@ellington.se

DESS medlemsavgift
är per kalenderår: inom Norden 200 kr

Membership outside
Scandinavia annual fee USD 40

Vid köp hos DESS, använd
vårt Plusgiro 11 63 75 - 7

3 2009

Det svenska språket genomgår en ständig utveckling. Språket tar till sig ord och uttryck från andra språk. På 1700-talet var det främst franska ord som kom in i vår vokabulär men på senare år är det nästan enbart engelska ord som vi tar till oss. Ett av de färskaste ord som vi utökat vår ordarsenal med är uttrycket "nörd". Om man söker på ordets betydelse på nätet Wikipedia får man följande förklaring: *Nörd kommer från engelskans slangord **nerd** och är en stereotypisk, oftast lätt negativ benämning på en person som har ett fixerat intresse eller intresseområde. Man kan vidare läsa följande beskrivning: En **nörd** är en individ som är intresserad av något ämnesområde så till den milda grad att denne helt eller delvis förlorar förmågan att interagera socialt.*

Vi tvingas väl erkänna att vi som fördjupar oss i Duke Ellingtons musik och värld är nördar. I detta fall Ellington-nördar. Men vi kan inte hålla med om beskrivningen till 100 procent. Vi har definitivt inte förlorat förmågan att interagera socialt. Det bevisas av att DESS existerar och att vi har våra populära sammankomster på SAMI och att vi ger ut den lilla tidskrift Du just nu läser. De internationella Ellingtonkonferenserna är inte bara möten för att informera om nya upptäckter kring Ellington utan ger dessutom rika tillfällen att utveckla nya och gamla personkontakter för Ellington-nördar från olika länder. Vi skall vara stolta över att kallas Ellington-nördar och vill samla så många som möjligt med detta intresse kring oss.

Men vi kanske inte är så stora nördar när allt kommer omkring? Smithsonian Institute i Washington DC har en hel avdelning om Duke Ellington. Vid konferensen

"Echoes of Ellington" i Austin Texas i mars i år var det 18 föredrag, 3 av icke akademiker, 7 av professorer och resten var "graduate students" dvs studenter som har grundexamen klar.

Bill Saxonis från Albany, New York, föredragshållare på många Ellingtonkonferenser, har på DEMS publicerat en utmärkt rapport om konferensen och skriver i sitt slutomdöme:

Det var svårt att inte entusiasmeras av de unga, begåvade talarna och musikerna som hängav sig till Ellington och konferensen. Om man tar i beaktande att det är omkring 35 år sedan Ellington avled, så var flertalet studenter inte födda under Ellingtons livstid. Slutsatsen är enkel: Ellingtons budskap är tidlöst och musikens kvalitet består.

Det faktum att ett av USA:s större universitet ägnar så mycken uppmärksamhet åt Ellington är ett säkert bevis på den varaktiga kvaliteten på hans musik eller som Kenny Burrell så koncist formulerade det: "Ellington is forever."

Så är vi Nördar? – Nej!

Duke Ellingtons opera "Queenie Pie" fick en positiv recension och lär komma på CD i höst. Jag återkommer när jag vet mera. Under mellantiden – jag hoppas att vi ses på SAMI den 28 September då vi presenterar The Ronnie Gardiner All Stars.

Väl mött på SAMI den 28 september.

Till DESS
Jan Falk

PS : Stockholm Swing All Stars och deras nya CD "Plays Ellington" presenteras med konserter 7/9 Sundsvall, 5/11 Roy, Göteborg, 6/11 Malmö, 7/11 Arboga, 12/11 Hedemora, 13/11 Nybrokajen, Stockholm.

Ruth Ellington

Ett tidigare för oss okänt foto av Ruth Ellington har nyligen cirkulerat på nätet. Tidigare har vi endast sett foton av Ruth som en till ytterlighet blonderad elegant dam oftast i Dukes sällskap. Fotot påstås vara taget 1935.

Ruth föddes 1915 och efter utbildning vid college tillbringade hon en längre tid i Frankrike för att lära sig språket. Hon bodde då hos Josephine Baker, som var god vän med Duke.

Hon var gift två gånger. Första gången med journalisten Daniel James, med vilken hon fick två söner, Michael och Stephen James. Efter skilsmässa gifte hon sig med operasångaren McHenry Boatwright. Duke presenterade henne alltid som sin syster men det är en mer eller mindre känd hemlighet att Ruth i realiteten var Dukes dotter.

Hon tjänstgjorde som chef för Dukes musikförlag, Tempo Music Company, och i den egenskapen skötte hon copyrightfrågorna kring Dukes kompositioner. 1995 sålde hon majoriteten i bolaget till ett annat musikförlag. Hon var även aktiv inom radio och ledde ett program på en lokal radiostation. Hon var vidare verksam inom organisationen NAACP. Ruth Ellington avled 2004.

Ellington 110 ÅR

Så skall det gärna låta när Duke bjuder upp

Det var en välbesatt SAMI-sal med många förstagångsgäster i publiken som fick höra Håkan Skytt döma ut Ellington ur jazzhistorien vid klubbaftonen den 27 april. Ellington levde sitt eget liv utan mycket inflytande av tidens andra stilbildande legender, tyckte Skytt vilja säga, men rättade sen in sig något i ledet när han medgav att Duke faktiskt skapade jazz med de stora solister han knöt till sig.

Med denna polemiska öppning som start blev det sen en bred om än starkt kondenserad revy över Duke Ellingtons gärning i perspektivet 110 år efter hans födelse. Vägen framåt snitslades från tubans reträtt till förmån för stråkbasen, orkesterns

uppbyggnad med hela sektioner av brass och saxofoner, Billy Strayhorns inträde på arenan och 40-talets mest framgångsrika skapelsera. Sen började folk vandra vidare för ekonomiskt bättre anbud och inte förrän Newport '56 vände lyckan för Duke som återigen fick se den le men där minspelet ändå hade förändrats –

Ellingtons orkester bytte språk liksom jazzen och dess publik vände sig nya moderna stilar.

Skytt antydde i sitt temperamentsfulla porträtt av den stora och komplicerade musiker och tonskapare som Duke Ellington var, att mycket ännu återstår att lägga till vad som redan är känt om hans liv. Kanske någon av läsarna känner sig manad att ta upp handsken som Håkan Skytt kastade – Var Ellington unik i så mening

att han stod vid sidan av i stället för i centrum av jazzhistorien?

Applåder för detta och med all rätt. Likaså för resultatet av auktionen av det 6-skivealbum med Ellington-inspelningar på 78:or som gavs ut till dennes Englandsbesök 1935. Skänkt av Bo Haufman och med ett mycket gott tillskott till klubbkassan: Startpris 300 kronor, slutpris 700 kronor. Applåder ånyo!

Och sen brakade Harlem Jazz Camels igång på sitt efter 30 år rätt välkända sätt – över dussinet

Ellingtonmelodier under loppet av timmen, ett rikt och varierat program, "och väldigt bra att man inte kände igen varenda melodi", sade en gästande dam vid min sida. Egentligen är det väl litet av ett mirakel att orkestern alltjämt känns så fräsch efter denna långa karriär, fast vad återstår egentligen att säga om den så många gånger som gänget har kommenterats. I allmänna termer är omdömet bara

gott, i småpetighetens tecken finns det alltid nå't att gnälla över. Bort det - personligen imponerades jag som alltid av den oförtrötliga Göran Eriksson vars nervöst drivandealtsax ger bandet mycket av dess speciella tidsprägel. Claes Brodda har sen jag hörde honom senast arbetat fram en ton i tenoren som måste vara en av Sveriges vackraste (desto roligare eftersom detta vanligen inte

verkar intressera tenorsaxarna i landet nuförtiden). Och har jag fel när jag tycker att Stephan Lindstein spelar sin trombon med en ny auktoritet, så gör det väl inget eftersom det är en högst uppskattande observation.

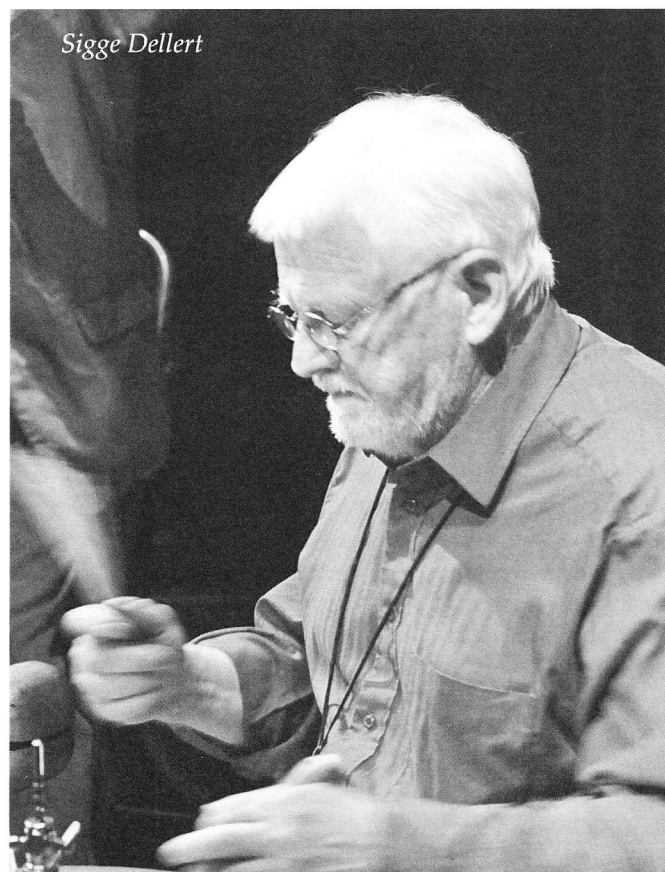
Det var en rolig spelning. Publiken stortrivdes liksom jag. En av DESS-säsongens bästa kvällar. Så skall det gärna låta!

Text: Bo Holmqvist Foto: Jan Falk

Göran Eriksson och Lasse Lindbeck

Sigge Dellert

A Study In Brown

Rubriken kan ha flera betydelser. Den är namnet på en jazzmelodi som komponerades av Larry Clinton och som bl.a. spelats in av Bunny Berigan, Casa Loma Orchestra och Count Basie. Den är också namnet på en LP-skiva som kom ut på 50-talet med Clifford Brown. Men i den här tidskriften rör det sig självklart om en studie i Lawrence Browns karriär.

Lawrence Brown föddes 1907 i staden Lawrence i Kansas men flyttade med familjen i tidig ålder till Kalifornien. Ellington brukade alltid presentera Lawrence Brown som hemmahörande i Los Angeles, som han uttryckte det. Lawrence växte upp i ett religiöst hem. Hans far var präst i en metodistkyrka. Familjen var musikalisk och många instrument trakterades. I sin ungdom prövade Lawrence på flera instrument som violin, piano, tuba, men fastnade så småningom för trombonen. Brown har berättat att när han var knappt 20 år gammal fick han uppträda som solist vid ett Mors Dags-firande inför 6000 åhörare. Han hade svår rampfeber vid tillfället och har också uppgett att han led av rampfeber under hela sin karriär.

Familjen önskade att Lawrence skulle ägna sig åt seriös musik men han drogs till jazzen och den dansmusik som spelades av populärorkestrarna i omgivningen.

Redan under sin skoltid började Lawrence spela med lokala band och när skolan var avslutad så trotsade han familjens vilja och tog sitt första professionella jobb i en orkester ledd av Charlie Echols. Men snart hamnade han hos Paul Howard och hans Quality Serenaders där han bland annat mötte Lionel Hampton. Med det bandet gjorde han sina första grammofoninspelningar. 1930 tog Les Hite över bandet och med det bandet gjorde Lawrence några skivinspelningar som ackompanjator till Louis Armstrong.

Åren 1930-32 spelade Les Hites band på den exklusiva nattklubben Sebastian's Cotton Club och det rapporteras att en av Lawrence's specialiteter var att gå omkring bland borden och spela önskade nummer på sin trombon för gästerna. Han var känd för att ha ett fantastiskt musikaliskt minne och hade han en gång hört en melodi så glömde han den aldrig och kunde utan problem spela den på begäran.

Vid den här tiden hade Duke Ellington avslutat sitt långa engagemang på Cotton Club i New York och hade påbörjat den turné som man kan säga kom att vara resten av hans liv och karriär. Los Angeles var ett av de första besöken under denna turné och här kom Ellington att sammanstråla med Lawrence Brown. Ellington hade två trombonister i sitt band vid den här tiden – Joe Nanton och Juan Tizol. Dessa två personligheter hade dock sina begränsningar som trombonister. "Tricky Sam" var ju en sordinspecialist, som Duke förstod att utnyttja till ett maximum, men han hade sina begränsningar i andra sammanhang. Tizol betydde mycket för Ellington i många avseenden men hade också sina begränsningar. Han var ingen improvisator i stil med Cootie eller Hodges

till exempel Ellington behövde en tredje trombonist som skilde sig från de två han redan hade.

En som absolut propsade på denna utökning av orkestern var Irving Mills, som hade fått upp ögonen för Lawrence Browns kapacitet. Ellington övertygades om hans förträfflighet och den 29 mars 1932 engagerades Brown för Duke Ellingtons orkester. Men det var ett problem med detta. När Brown engagerades skulle orkestern komma att uppgå till 13 man och som den skrockfulle man Ellington var kunde han inte acceptera detta dåliga omen.

Det betydde i praktiken att Brown inte fick spela med orkestern förrän en fjortonde man hade engagerats. Det löstes på så sätt att Otto Hardwick, som under några år försökt sig på en egen karriär, återanställdes. Men han var inte tillgänglig förrän i maj, så Lawrence fick medfölja bandet i över en månad utan att spela. Det påstås också att han var oavlönad under denna tid.

Vissa musikkritiker hade sina tvivel om att Lawrence Brown var rätt man för Ellingtons orkester. Detta gällde speciellt John Hammond som i sina skrivelser ofta var kritisk till Ellington, men även den engelske kritikern Spike Hughes liksom fransmannen Hugh Panassier var tveksamma till valet av trombonist. Men deras tvivel skulle komma på skam.

Den 16 maj 1932 gör Lawrence Brown sin första skivinspelning med Duke Ellingtons orkester. Och det är en debut som heter duga. Han presenterar sig på ett underbart sätt med ett chorus i *The Sheik Of Araby*. Här speglas en entusiasm, energi och spelglädje som kom att utgöra hans kännemärke under 30- och 40-talet.

Lawrence hade inte tänkt att bli så långvarig i Ellingtons band. Han trivdes bra i Kalifornien och ville

gärna hålla till där och dessutom tjänade han faktiskt bättre pengar där än att sitta i Ellingtons band. Men den svåra depressionen hade slagit till med kraft i USA, med bristande arbetsmöjligheter även för musiker, och Lawrence fann det säkrast att stanna kvar i Ellingtons band.

Under de kommande åren spelade Lawrence Brown många solon i Ellingtons orkester, bl.a. i *Best Wishes*, *Slippery Horn*, *Ducky Wucky*, *Jazz Cocktail* och *Swing Low* för att nämna några. Hans mest berömda solo är troligen det han gör i *Rose Of The Rio Grande* från 1938. Det är ett väl förberett solo, som faktiskt de flesta av Browns solon var. Han spelar det praktiskt taget identiskt lika i alla framföranden han skulle komma att göra med det numret under sin karriär. Numret blev lika mycket Ivie Andersons som Browns men efter att Ivie slutade 1942 så blev numret helt Browns. Enligt The New DESOR så finns numret bevarat från 14 tillfällen men vi kan lugnt utgå ifrån att det spelades vid de flesta tillfällen Ellingtons orkester uppträdde på 30-/40-talen. Brown måste ha tvingats spela det till leda.

Som nämnts tidigare hade Lawrence Brown en religiös uppfostran och det påverkade hans levnadssätt. Han varken drack eller rökte och var mycket noga med sitt sätt att uttrycka sig. Han använde aldrig svordomar och var mycket noga med sitt utseende. Enligt Ben Webster rakade han sig alltid två gånger varje morgon och såg ständigt till att han inte hade något grus i byxuppslagen.

Man kan undra hur han socialt fungerade tillsammans med orkesterns övriga medlemmar, som inte precis var några renlevnadsmän. Sprit, tobak och droger av olika slag förekom flitigt bland musikerna.

Pokerspel förekom regelbundet under turnéerna men Lawrence Brown avhöll sig från allt detta. Rex Stewart har berättat att han t.o.m. sällan log eller skrattade. De flesta orkestermedlemmarna fick ju oftast någon form av smeknamn men Lawrence Brown är bara Lawrence.

På grund av sitt strikta levnadssätt kom han dock att stundtals kallas för "The Deacon" eller "Rev" (Reverend). Någon enstaka gång har han av någon konferencier kallats för "Larry". Hans personlighet var dessutom något kverulantisk. Han var sällan eller aldrig nöjd med någonting och hans relation till Duke Ellington själv var aldrig helt idealisk. Han hade genom åren en dispyt med Ellington om kompositionsrättigheten till *Sophisticated Lady*.

Brown har i sin negativism om Ellington uttryckt att han inte ansåg Ellington vara en "composer" utan en "compiler". Missförhållandet mellan de två torde ha sin grund i det faktum att Lawrence Brown i början av 30-talet gifte sig med dansösen Fredi Washington. Det är hon som dansar i kortfilmen *Black And Tan*. Men Fredi hade haft eller hade ett förhållande med Duke och detta faktum störde deras relation för all framtid som det tycktes. Äktenskapet mellan Brown och Washington var kortvarigt och man kan misstänka att Brown skyllde detta på Ellington.

Man kan säga att Lawrence Brown och Duke Ellington levde i en symbios. Lawrence behövde Duke och Duke behövde Lawrence. I sina memoarer *Music Is My Mistress* ägnar Duke en kvarts sida åt Lawrence Brown, en textmängd som knappast står i relation till hans

betydelse. Duke säger att Brown hade en oklanderlig smak som solist men hans storhet låg i hans förmåga att ackompanjera. En åsikt som säkert kan diskuteras.

Lawrence Brown kom, trots misshälligheter, att utgöra ett ankare i Duke Ellingtons orkester och han lanserades i många nummer under åren fram till 1951. Efter Joe Nantons insjuknande hösten 1945 blev hans framträdanden mera sporadiska och det behövdes en ersättare för honom. Brown och Claude Jones var då de båda andra i trombonsektionen. Duke ville att Brown skulle ta över growl-rollen efter Nanton men Brown vägrade detta och var av den anledningen beredd att lämna orkestern, vilket han faktiskt också gjorde under några dagar, men Duke tvingades krypa till korset och efter några diplomatiska svängar acceptera Browns krav. Inte heller Wilbur De Paris, som anställdes i november 1945, blev någon lösning på problemet att ersätta Nanton.

Det var först på våren 1947 som growl-rollen fick en godtagbar lösning med Tyree Glenn. Men för Lawrence Browns del får man tolka denna utveckling som att Duke värdesatte Browns musikaliska kapacitet så högt att han inte ville undvara den.

Duke Ellington komponerade som bekant särskilda "concertos" för några av sina mest betydande solister – Cootie Williams, Barney Bigard, Johnny Hodges och Rex Stewart. Så även för Lawrence Brown. 1936 spelades *Yearning For Love* in med underrubriken *Lawrence's*

Concerto. Det är alltså ett featurenummer för Brown men det gjorde aldrig någon succé i samma grad som *Concerto For Cootie*, *Clarinet Lament* eller *Boy Meets Horn*.

Mellan åren 1932 och 1946 bestod Ellingtons trombonsektion av Brown, Nanton och Tizol. Det var en enastående grupp med sinsemellan olika karaktärer men som samtidigt utgjorde en fantastisk enhet. Jazzen kan knappast uppbringa en mera originell men samspelt trombongrupp.

Mot slutet av 40-talet började storbanden i USA få ekonomiska problem. Många kända orkesterledare tvingades lägga ner sina storband till exempel Count Basie och Woody Herman med flera. Ellington kämpade i motvinden och kanske tvingades han reducera lönerna för sina orkestermedlemmar. Några av dessa ansåg sig därför kunna tjäna bättre pengar på egen verksamhet. Johnny Hodges lockades av Norman Granz' locktoner och lämnade Ellington i januari 1951 för att starta ett eget

A Study In Brown

– fortsättning från föregående uppslag

mindre band. Han var inte ensam. Med honom följde Sonny Greer och Lawrence Brown. Det var ett svårt slag för Ellington men vi vet ju alla hur han löste den förlusten.

Hodges lilla band var säkerligen en bra affär. Man gjorde åtskilliga skivinspelningar för Granz olika etiketter under de följande åren, men Hodges hade inte den personlighet som en orkesterledare bör ha. Han var inte den typ som kunde stå framför orkestern och sälja den till publiken. Han trivdes bättre som "sideman" och 1955 återvände han till fadershuset. Men Lawrence Brown återvände inte. Han kanske inte heller fick erbjudandet. Det vet vi inget om. Han fick i stället jobb i CBS studioorkester i New York. Denna typ av jobb var ofta eftertraktade för skickliga musiker. Det var i stor utsträckning ett 9-5 jobb utan ansträngande turnéer. Dessutom gav det tid över till viss annan verksamhet som att t.ex. göra

av filmen "Paris Blues") fram till mars 1961 hade även Booty Wood slutat och ersatts med Matthew Gee. Juan Tizol slutade efter en kontrovers med Cat Anderson under inspelningen av LP:n med Duke och Basie. Louis Blackburn anställdes för att ta hand om growl-effekterna, men han blev ingen succé i det avseendet. Samtidigt hade Chuck Connors engagerats med sin bastrombon. Leon Cox var en annan trombonist som kom med i den här vevan men han ersattes ganska snart av Buster Cooper sommaren 1962. Duke ville då att Cooper skulle ta positionen som growl-trombonist men han vägrade bestämt. Därför blev Brown erbjuden att ta på sig denna roll. Av okänd anledning accepterade han erbjudandet och fortsatte sin andra sejour i Duke Ellingtons band både som sweet trombonist och growl-trombonist. Han var dock aldrig nöjd med att behöva spela Nantons roll i bandet och ansåg att spelsättet förstörde hans läppar och inverkade menligt på hans förmåga att spela traditionell trombon. Man måste väl anta att det var den ekonomiska ersättningen som fick Brown att acceptera rollen. Duke hade nu en bättre ekonomi. Efter Newport 1956 hade hans värde på marknaden stigit avsevärt.

Ganska snart efter Browns återinträde i orkestern spelade Ellington in ett antal nummer, som senare kom ut på en LP betitlad "The Unknown Session". Här får Brown fritt spelrum i flera nummer och man kan nästan betrakta skivan som Ellingtons tack till Lawrence Brown för att han är tillbaka i orkestern. Tillsammans med trombonkollegerna Buster Cooper och Chuck Connors bildade Brown en ny trombontrio som skulle komma att fungera tillsammans i hela sju år. I sin plungerroll fick Brown naturligtvis ta hand om gamla nummer som *Mood Indigo* och *The Mooche* och han gör det genom att hela tiden ha Tricky Sam och även Quentin Jackson i tankarna.

Under 60-talet fick Brown även spela sina gamla slagnummer som *Rose Of The Rio Grande* men man kan höra att entusiasmen är borta. Det är inte längre den snärtige Brown från förr som spelar utan en något trött och luttrad Brown. Johnny Hodges hade efter sitt återinträde i orkestern en överenskommelse med Duke om att han hade rätt att göra inspelningar vid sidan om i eget namn. En av dessa skivor är den mycket lyckade "Inspired Abandon" på Impulse tillsammans med Lawrence Brown.

Animositeten mellan Duke Ellington och Lawrence Brown hade aldrig lagt sig trots Browns bortovaro under 50-talet. Enligt vissa rykten kom det till urladdningar mellan de båda vid några tillfällen. Men Brown var trött på musikerlivet. De ständiga resorna var tröttnande och den 7 januari 1970 avslutar han sin sejour hos Ellington och efter den dagen spelade han inte en ton på sin trombon. Han bosatte sig till att börja med i Detroit där han också gifte sig. Arbetade ett tag senare hos en släkting i Washington men 1972 återvände han till Los Angeles där han under flera år var anställd hos det lokala musikerförbundet. Han avled 1988.

Bo Haufman och Leif Jönsson

skivinspelningar antingen i eget namn eller hos andra. Så under 1955 gör Lawrence Brown ett antal inspelningar för Norman Granz skivmärke Clef och som gavs ut som en LP med namnet "Slide Trombone". Även om skivan på senare år getts ut som CD, så är den ursprungliga LP-skivan fortfarande eftersökt och betingar ett ganska bra pris.

Men 1960 lade CBS ner studiobandet och Lawrence Brown var plötsligt arbetslös. Förändringar hade skett i Ellingtons trombonsektion. Quentin Jackson som skött growl-rollen hade slutat. Booty Wood kom in i bandet och skötte den rollen med den åran, men även han slutade efter några år. Lawrence Brown återanställdes i Ellingtons orkester den 26 maj 1960 och trombonsektionen kom då att bestå av Britt Woodman, Juan Tizol och Booty Wood förutom Brown. Britt Woodman slutade i september samma år och efter orkesterns uppehåll (Duke och Billy Strayhorn var i Frankrike för inspelningen

ELLINGTON UPTOWN

Duke Ellington, James P. Johnson and the Birth of Concert Jazz

Detta är titeln på en nyutkommen bok av John Howland, Assistant Professor of Music vid Rutgers University i USA. I boken analyserar Howland bland annat samband och påverkan mellan Paul Whitemans, Ferde Grofé's och George Gershwins så kallade "symfoniska jazz" och Duke Ellingtons och James P. Johnsons längre kompositioner.

För oss DESS-medlemmar är väl verk av Ellington som *Creole Rhapsody*, *Reminiscing In Tempo*, *Black, Brown And Beige* och *Harlem* – för att nu nämna några – välkända, medan James P. Johnsons *Yamekraw*, *Harlem Symphony*, *Jazzamine* med flera väl får anses som tämligen okända för de flesta av oss. Detta ger boken en viss slagsida, eftersom de flesta verk av Ellington som här relateras till är tillgängliga och går att tämligen lätt avlyssna medan analyserna av James P. Johnsons kompositioner i huvudsak förefaller bygga på efterlämnade notexempel. Några av Ellingtons kompositioner, som *Rhapsody Jr.* och *Bird Of Paradise* finns dessutom inspelade av andra.

Howlands upplägg är mycket akademiskt, varför boken blir ganska svårtillgänglig om man inte har breda kunskaper inom många av de områden som berörs i boken. Ett analysverktyg som används är jämförelser av kompositionernas form, där dessa bryts ner i olika teman, kadenser, mellanspel och liknande och därefter jämförs med varandra.

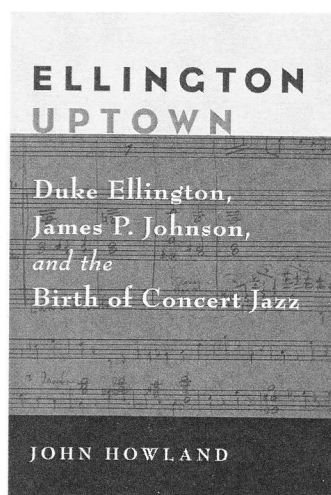
Dessutom förekommer en hel del teoretiserande om hur denna konsertmusik (eller symfoniska jazz) kom att påverkas av den sociala situationen bland befolkningen i Harlem och i New York i stort, samt av modetrender

inom konst och annan musik. Några klara slutsatser av dessa analyser är svåra att finna i boken. Däremot framkommer en hel del intressanta fakta om både Ellington och Johnson, till exempel att den senare lade större vikt vid klassisk skolning än vad Ellington gjorde. Vidare får man veta att det var Billy Strayhorn som utarbetade arrangemangen för *Blutopia* och *Blue Belles Of Harlem*.

Under senare år – från 1949 och framåt – uppträdde Ellington och ibland hans orkester tillsammans med symfoniorkestrar, där man framförde till exempel *Harlem, New World A-Comin'*, *The Golden Broom And The Green Apple* och andra verk. I många fall skrevs musiken om för dessa tillfällen, som i exemplet *Harlem*.

Duke själv skrev aldrig musik för stråkar eller symfoniorkestrar; i stället var det Luther Henderson som fick göra detta. Det lär ha suttit långt inne innan han så småningom fick någon "credit" för arbetet.

Även om boken är lite tungläst, och titeln något missvisande så skall ingen känna sig avskräckt. Emellertid kanske den bör avnjutas i små portioner, eftersom upplägget är mycket akademiskt liksom även språket. Personligen skall jag låta det gå en tid och sedan skall jag läsa om den igen.

Anders Asplund

MICHAEL GARRICK AND DUKE ELLINGTON

'You can drown in Duke's music; it can take you over, there's so much,' says Michael Garrick. His love of Ellington comes across in much of his writing, but maybe the Ducal spirit shines through specially clearly on this set. It's certainly not a matter of borrowing – the music is pure Garrick. After all, he is one of the most distinctive contemporary composers for large jazz orchestras (Who else, apart from, say, Maria Schneider or Mike Gibbs, consistently writes such fresh, uncliché'd big band music today?).

What he takes from Ellington is a sense of how jazz composition works, sometimes a mood or evocative texture (like the reeds and mutes on 'Empty Heart Blues'), but, above all, a kaleidoscopic quality in the music. Tempos change, rhythms shift (as in the sinuous 'Labyrinth'), tone-colours swirl. Garrick's sound-picture, with its halting, rocking feel, of a lesson with Mrs Clinkscales (the swagger and swing of the street not far away) references

Ellington's musical beginnings. The languid 'Empty Heart' evokes personal loss (Duke's mother and others), and 'Sanctus' (which in an earlier form was part of Garrick's Jazz Praises in the 1960s) not only nods to Ellington's concern with 'sacred music' but also reminds us that Garrick was developing the use of jazz in liturgical contexts at least as early as the maestro. A different Ducal connection comes in the joyful 'Showtime', originally written for dancer Will Gaines who featured memorably in some British concerts of Ellington's music.

Something else is pure Ellington too, but also pure Garrick. It is one of the things that makes him such a fine jazz composer, and underpins the loyalty of the superb musicians who make up his orchestra. He knows how best to present their individual sound (listen, for example, to settings for Dave Shulman's and Sam Bullard's altos, Dominic Ashworth's guitar, and the trumpets); and he knows as Duke did, but few jazz composers do, how composition, arrangement, solos and collective improvisation need integrating in a musical work. Garrick has become, over the years, one of the great carriers and extenders of the jazz tradition. This album of inspired, vital, approachable music will not disappoint those who already know how special he is. And it deserves to win him plenty of new friends.

Roger Cotterrell

Retrospection: The Piano Sessions

Det spanska skivbolaget Lone Hill Jazz är produktivt och har nyligen utkommit med en Ellington-CD som koncentrerar sig på Ellington som pianist. Skivan har också titeln "Retrospection: The Piano Sessions". Totalt 22 nummer presenteras med Ellington som solist eller ackompanjerad av bas och trummor. Ingenting är nytt, även om man kallar de två sista numren för bonus tracks, men mycket av materialet är i dag svårtillgängligt.

De första 12 numren är Capitolinspelningar från 13 och 14 april 1953. DESOR 5316a-h, 5317a-d.

Sedan följer två versioner av "All The Things You Are" från 10:e oktober 1957. DESOR 5740e-f. De kom ut för några år sedan som bonus tracks till "Piano In The Background" på Columbia 512920 2 och dessförinnan på ett franskt LP-album (CBS 88653).

De följande 4 numren är "Piano Improvisation No. 1, 2,

3 och 4, som spelades in 20 mars 1957 för CBS. DESOR 5713j,l,m,n. De har getts ut tidigare i spridda delar men i komplett sammanhang på det franska CBS 88653. Detta torde vara första gången de ges ut på CD. En alternativtagning av "Piano Improvisation No. 1" finns utgiven på LP:n UpToDate 2007.

Det första s.k. bonus track är "New World A-Comin'" inspelat av Duke i Frankrike 25 februari 1966. DESOR 6634a. Det har tidigare funnits utgivet på Storyville LP 4106 och några andra obskyra märken. "Mood Indigo" från 6 december 1947 kan möjligen kallas för ett bonus track. Det har tidigare funnits utgivet på en CD med Nat King Cole - VJC 1011 - och är ursprungligen

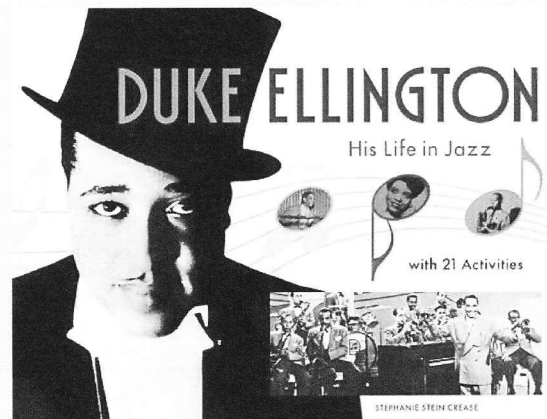
en NBC-broadcast.

Ellington var en fantastisk pianist men den kapaciteten fick oftast stå tillbaka för hans uppgifter som orkesterledare och kompositör. Skivan kan rekommenderas. Den inhandlas lämpligast via www.jazzmessenger.com till ett pris av 9:95 Euro + frakt.

His Life in Jazz

av Stephanie Stein Crease

Detta är titeln på en nyutkommen bok om Duke Ellington. Behöver vi fler böcker om Duke? Finns det något nytt att berätta? Knappast i denna produktion. Vi har inte skaffat boken och följaktligen inte heller läst den men vill ändå pliktskyldigast anmäla den. Enligt rapporter från USA rör det sig om en s.k. "juvenile production". Det vill säga; den riktar sig till barn och ungdom i avsikt att ge dem en grundläggande information om vem Duke Ellington var. Nog så ambitiöst. Den som har en tonåring, vilken kan behöva den informationen, kan alltså införskaffa boken.

Member's Choice

Inför Septembers SAMI-möte med programpunkten "Member's Choice" har vi fått följande bidrag från Villy Bergström, som väl bättre lämpar sig att återges här i Bulletinen än att framföras vid vår klubbafton:

Den bästa skiva som någonsin givits ut, enligt min mening, är Duke Ellingtons "Highlights of the Great 1940-41 Band" (HMV DLP 1034). Det är en 25 cm LP med 10 nummer. Inget nummer är svagt. Under min gymnasietid på 1950-talet slet jag ut ett exemplar men lyckades få tag på ett nytt, vilket jag fortfarande har kvar.

Första numret är "Ko-Ko". Den stagas upp i inledningen och slutet med Carneys auktoritativa baryton. Blanton är hela tiden närvarande med en elastisk drive, även med några takters solo. Joe Nanton skapar förtätad stämning före Ellingtons sällsynta pianoridåer. Ofta hör man ju bara Dukes ackord, några färgklickar här och där till stöd för någon solist. Ko-Ko visar att jazz inte behöver improviseras. Varje takt och ton är nedskrivna, men swingen saknas inte. Som ofta i stor musik är temat enkelt.

Den raspiga inspelningen från Crystal Ballroom i Fargo, ND, från november 1940 visar att hela Ko-Ko är en kom-

position, inte teman med improvisation. (Jag blir avundsjuk, för att inte säga upprörd när jag hör på skivan att folk dansar till musiken, där i Fargo den kulna novemberkvällen!)

Nästa stycke på denna mästarskiva är "Concerto for Cootie", också den helt skriven, men congenialt skriven för Williams. Han börjar med muted trumpet, sedan återhållsam growl för att sluta med armstrongsk öppen trumpet. Ensemblen skapar mjuk, tassande inramning omkring Williams. Även här känns Blantons närvaro som stöd och inspiration hela tiden. Melodin är stämningfull, och liksom temat i Ko-Ko enkel. Skivan förgylls av hisnande byten av klangfärger.

Sen kommer den gungande latinamerikanska "Conga Brava" med solo av Ben Webster, som i nästa nummer, "Cotton Tail" serverar oss en härlig, rå swing, i skarp kontrast till "Concertos" sofistikerad.

Det går att fortsätta om "Sepia Panorama", "Harlem Air Shaft", "Bojangels" eller "Take the A Train". Som sagt, det finns inget svagt nummer på denna skiva.

Att jämföra Ellingtons band med andra orkestrar vid den tiden är som att jämföra ett fullödigt färgfoto med ett falnat svartvitt.

Villy Bergström

Duke Ellington och Reprise Records igen

I vår föregående Bulletin hade vi infört en artikel om Duke Ellington som skivproducent för Reprise Records. Där nämndes bland annat att en av de LP Ellington producerade var en med Sathima Bea Benjamin. Reprise brydde sig inte om att ge ut skivan utan rättigheten överläts tydligen på Sathima som lät det tyska märket Enja ge ut den (ENJ-9309 2). Skivan har nu återutgivits på märket Ekapa Records CD SA 004 och i tidskriften *The IAJRC Journal* har Bob Reny följande intressanta saker att berätta om den skivan. (IAJRC står för International Association of Jazz Record Collectors):

This was Ms. Benjamin's first album, produced by Duke Ellington for Reprise Records, and thus is more of historical than jazz value as she has more potential than realization at this stage. Born and brought up in South Africa, she didn't have the native American language skills at the time for these American songbook selections and this resulted in odd breaks in pronunciation at times. Her voice is pleasant, but she often sang so slowly that the melody just fell apart. The studio didn't help matters by giving all her renditions an electronic, hollow sound, perhaps trying to enhance her projection. Duke and Strays accompany her on two numbers each, all unremarkable.

The album has a mysterious history though – recorded in Paris on February 13, 1963, but never released at the time because it was reportedly considered not commercial enough by Frank Sinatra, Reprise's owner. Thought lost, the tapes resurfaced in 1996 when author David Hajdu, who was working on Strayhorn's biography, was given a copy of the session that was secretly made by the Barclay Studios recording en-

gineer. Benjamin talked about what happened next:

"I didn't have the money on my own so I went to Enja because I was desperate to get this out. And then I took it away from Enja because one time when I talked to the label's head, I was asking for some copies, and he said to me, 'Well, I did it because Duke Ellington and Strayhorn are on there. I don't like your singing.' So I said, 'You send my stuff right back.' You know, people have a right to like what they like, but when he told me that, I took it back and said, 'You don't have the rights to that any more. Give it back to me and when I have the funds, somehow I am gonna put this out again.' And that's what I did." (From an April 2008 interview by Maxwell Chandler on jazzreview.com).

And, true to her word, she reissued the album on her own label, Ekapa Records, in 2007, forty-four years after its recording. Later albums by Ms. Benjamin show a more accomplished performer, working with established jazz musicians in both South Africa and the United States. She maintained her friendship with Ellington and sang with the band at Newport in 1965, and one of her nine later albums, *Dedications*, was nominated for a Grammy in 1982.

Ms. Benjamin is still active at 72, and you can learn more about her on sathimabeabenjamin.com

Skivan, betitlad *A Morning in Paris*, innehåller följande nummer:

Darn That Dream/I Got It Bad/I Could Write A Book/I Should Care/Spring Will Be A Little Late This Year/Solitude/The Man I Love/Your Love Has Faded/I'm Glad There Is You/Lover Man/A Nightingale Sang in Berkley Square.

Medverkande förutom Sathima är Duke Ellington, Billy Strayhorn, Abdullah Ibrahim (p.); Svend Asmussen (pizzicato vln); Johnny Gertze (b.); Makaya Ntshoko (d.)

Bo Hausman

Duke Ellington – Live In Warsawa

På märket Gambit Records har nyligen utkommit en CD med ovanstående titel. Framträdandet i Warsawa daterar sig till den 30 oktober 1971 och har tidigare funnits utgivet på en polsk LP; Poljazz "Last Time" Z-SX-0673. Den skivan har inte varit helt lätt att finna och det är välkommet att den nu kommer på CD.

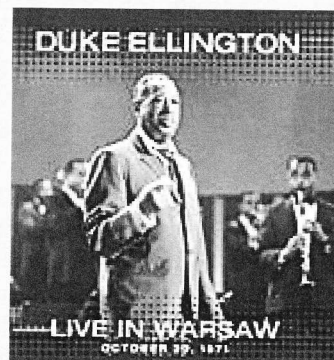
Titlarna är *La Plus Belle Africain*, *Medley (I'm Beginning To See The Light, Everybody Wants To Know, Sophisticated Lady, Caravan)*, *Satin Doll*, *Goof*, *Addi*, *Things Ain't What They Used To Be*, *Hello Dolly* och *Lotus Blossom*. (DESOR 7168a-h).

För att fylla CDn har man kompletterat den med bitar av materialet från den 4 mars 1958 då Duke och orkestern framträdde på Travis Air Force Base i Californien. Man har valt numren *Smada*, *Vivi*, *Frivolous Banta*, *Just Scratchin' The Surface*, *Blues In Orbit*, *Juniflip*, *Beer Barrel Polka*,

Discontended (Bassment) och *Caravan*. (DESOR 5809). Dessa nummer har tidigare funnits utgivna på diverse olika LP-produktioner. Alltså, denna CD innehåller inget nytt Ellington-material men är ändå nog så intressant.

Skivan inhandlas enklast från www.jazzmessengers.com.

Bo Hausman

DESS-medlemmen Sven Tollin numera boende i Malmö är en av föreningens veteraner i mer än en bemärkelse. Han är självklart en stor Ellingtonbeundrare och är en av de få ännu levande som bevittnade Ellingtons besök i Sverige 1939. Faktiskt var Sven med och tog emot Duke när denne landsteg

första gången på svensk jord i Malmö. Under åren har han verkat som journalist med tonvikt på kultur, och i samband med Ellingtons 100-årsjubileum publicerades följande artikel av Sven i Kristianstadsbladet 1999, här i något nerkortat skick.

Hertigen – en livslång passion

av Sven Tollin

Duke Ellingtons 40-årsdag den 29 april 1939 kom att firas i Stockholms konserthus, då han och orkestern var i Sverige på en 20 dagar lång turné. Han återkom med förkärlek till Sverige, och hedrade också vårt land med den lyriska "Serenade To Sweden" och den rytmiska "Smorgasbord and Schnapps" (!) – ingredienser han lärde sig uppskatta.

Det säger en hel del om Ellingtons enorma kapacitet att alla de 36 numren som fanns på repertoaren, förtecknad i ett elegant grönt program med silkestofs i ryggen, hade komponerats av honom.

Inte nog med att jag lyssnade på konserten 1939, utan jag har sedan i tre olika funktioner haft angenäma sammanträffanden med honom: dels som publicity manager för Columbia film, dels som journalist på Svenska Dagbladet och slutligen som press- och reklamchef på Malmö stadsteater och därmed medarrangör för åtta konserter under 60-talet fram till den vemodiga sista gången 1973, då Alice Babs, Rolf Ericson, Åke Persson och Nils Lindberg var med som gäster.

Egentligen startade det redan 1937 – två år före den stora kicken – den första stockholmskonserten. Min bästa skolkamrat, Olle Rehnberg i Nyköping, vann på ett lotteri en grammofonskiva. Minns den så väl, det var en Brunswick, som tecknades vackert i guld på den svarta botten och där stod "Duke Ellington and his famous orchestra". Först "Solitude", en av de tjugigaste tonmålningar jag vet, och på andra sidan den inte mindre magnifika "Mood Indigo".

Nästa kick, som blev avgörande, var just den nämnda konserten på 40-årsdagen. Det var en vacker lördag denna vårdag och ett gäng läroverkspojkar cyklade ut från sta'n med kurs mot Buskhytan; en sågverksby någon mil från Nyköping. Buskhytan är rikskänt genom "Samling vid pumpen" av min skolkamrat Ulf Peder Olrog. Vårt mål för kvällen var disponent Danielssons villa. Vårdinnan för kvällen var dottern Gudrun, vilken inbjudit till "kavajskutt". Detta var benämningen för pardans efter foxtrot från en grammofon och med saftkobbelt och sockerdricka som starkaste drycker. Dansen var i full gång då jag klockan tio bad att få sätta på radion eftersom det skulle bli direktsändning från Stockholms konserthus. Från första fascinerande signaturen, "East St. Louis Toodle-Oo" var jag som klistrad vid apparaten. Vilken upplevelse! Meningen var ju att "skuttet" skulle fortsätta men jag kunde inte förmå mig att bjuda upp och förstöra lyssnandet. Förmodligen blev jag inte populär på kuppen, då jag snobbigt sa "Duke Ellington dansar man inte till!" Definitivt var jag nu en äkta "ellingtonian" – ett internationellt gångbart uttryck som jag första gången hörde i USA.

Påskan 1942 blev ytterligare en milstolpe i mitt

jazzuniversitet i allmänhet och för mitt Ellingtonintresse i synnerhet. Min bror Erik bjöd mig nämligen upp till Stockholm som avkoppling i hårt pluggande. "Vi spisade", som det hette på fackspråket, Thore Ehrlings orkester på eleganta Grand Hotel och andra orkestrar. Men det mest betydelsefulla för Ellingtonutvecklingen blev ett besök på NK:s välfyllda skivavdelning. Vi provspelade en nyutkommen LP: *Highlights of the great 1940-41 Band*. Redan första melodin, med den något kokobetonade titeln "Ko-Ko", imponerade stort och tvåan "Concerto For Cootie" entusiasmerade oss. Det visade sig vara tio mästerverk på skivan. (Här missminner sig nog den gode Sven. Det torde ha varit 78:or man avlyssnade. Den nämnda LP:n kom ut först i början på 50-talet. Red, anm.)

Så småningom hamnade jag som volontär på Värnamo Nyheter i Gislaved, där chefen för det lilla bryggeriet Pelle Pilsner var Ellingtonbeundrare och gav mig många stunder vid grammofonen. 1950 kom nya viktiga Ellington-steg. En het pingstafton gav jag mig i väg från Värnamo till Stockholm, där Duke Ellington and his Famous Orchestra för första gången efter kriget gav konsert och det var naturligtvis en stor händelse. Fortfarande var många av de särpräglade solisterna som Johnny Hodges, Harry Carney och Lawrence Brown ännu kvar.

Det dröjde åtta år innan Duke Ellington gästade Sverige igen. Genom mitt starka filmintresse hade jag lyckats få jobb på Columbia Film. Så hände det sig att vi 1959 skulle ha Sverigepremiär på Otto Premingers "Anatomy of a Murder" med James Stewart och Lee Remick i huvudrollerna. Av en ren slump råkade Duke Ellington just då vara i Stockholm och eftersom han både medverkade i filmen – han spelade fyrehändigt med Stewart! – och hade gjort musiken, så tog jag mod till mig och ringde upp honom på Grand Hotel för att höra om han ville var med om premiären. Som den gode showman han var ställde han utan vidare upp.

Den dagen på Columbia var en enda lång väntan till kvällens biograföreställning. Den mogne mannen kände sig som en blyg skolpojke när han ivrigt spejade efter idolen och strax före klockan sju sågs limousinen stanna på Kungsgatan. Iklädd vit ulster med svartprickig scarf banade Duke sig genom folkmassorna med polishjälp och fram till entrén på Royal där min chef och jag mötte med blomsterkvast. Tänk att få ta sin store favorit i hand! Duke antrade vant scenen och inför fullsatt salong lät han sig intervjuas om arbetet med filmen och samspelet med James Stewart.

Efter sju år med förföriska,

men nyckfulla, fru Filmia längtade jag efter journalistiken igen och kom via gamla fina Folket i Bild till Svenska Dagbladet. Det var något visst att medarbeta på teater- och filmsidan i en rikstidning. Inte minst för att jag då fick ett osökt tillfälle att åter träffa Duke.

Efter en tid på Svenska Dagbladet blev jag press- och reklamchef på Malmö stadsteater. Här fick jag möjligheter att hälsa välkommen till många världsstjärnor, så även till Duke Ellington, som gästade Malmö inte mindre än åtta gånger under min tid, fram till hans vemodiga konsert hösten 1973 – ett drygt halvår före hans död. Totalt lär Duke ha gästat Sverige fjorton gånger och jag tror att jag bara missade tre, möjligen fyra, av dess tillfällen.

När Duke spelade på Gröna Lund fick jag en träff med honom på Hasselbacken. Någon större intervju var ej att tänka på från SvD:s sida, utan jag träffade honom mera privat. Följande skrevs dock i tidningen:

"Vad gör en sådan "lazy" man som Duke Ellington på sin ledighet? Vad gör han på fredagen mellan gästspelet på Gröna Lund och Folkparksturnén?"

"Jag arbetar" sa han med stort allvar och utan krusiduller. "Dels skriver jag filmmusik och dels skriver jag på ett rasdrama". (Han torde syfta på "My People". Red.anm.)

För några år sedan fick Duke mycket beröm för musiken till "Mordets Anatomi" och nu väntar samme regissör "Miss Jones Is Missing". *)

Det var högtid varje gång man vid färjan från Danmark eller flyg på Bulltofta, senare Sturup, skulle välkomna

Duke och hans ofta mycket trötta mannar. Maestron skulle alltid bo på Hotel Savoy och han ville lika sedvanligt ha en flott limousin, som skulle föra honom dit och stå till hans förfogande under den ofta inte mer än dygnslånga vistelsen i Malmö. Ytligt sett fanns det inga bekymmer i hans värld, men den gången vi diskuterade Ku Klux Klan och de vitas sätt att behandla de svarta mulnade hans vackra ansikte, fyllt av erfarenhetsrynkor, och hans sa: "Sven, en neger kan aldrig bli lika svart i skinnet som de människorna är i sina själar".

Elegans och distans är en bra karakteristik på denne titan, vars storhet är både lätt och svår att beskriva eftersom han var så mångsidig. Han fick otaliga bevis på sin storhet. Sjutton universitet gjorde honom till hedersmedlem, han fick utmärkelser av både president Eisenhower, Truman, Johnson och Nixon och frågan är väl om inte nuvarande presidenten Clinton dök upp med sin saxofon på 100-årsdagen i Washington.

Några av de utmärkelser som lär ha glatt Duke mest var franske presidenten Pompidous franska hederslegionen, men framförallt att han 1971 invaldes i Kungliga Svenska Musikaliska Akademin.

Finalen, begravningen 1974, för giganten Duke i St. Johns Cathedral i New York blev magnifik och värdig med 10 000 personer i jättekyrkan i Harlem, med 108 nationers representanter och med Alice Babs i svensk nationaldräkt.

Skåningarnas avsked vid sista konserten 1973 på Malmö stadsteater blev dock mycket enkelt. Dödsmärkt men stolt, trött men med bibehållen charm och värdighet, satte sig hertigen ner vid flygeln och spelade solo, den underbart vackra Billy Strayhorn-melodin "Lotus Blossom". Det dröjde länge den kvällen innan han kom ut från sin loge med sonsonen Edward för att via sceningången gå ut till den väntande limousinen för färd till Savoy.

Inför konserten på stadsteatern i Malmö 1971; the Duke tillsammans med trombonisten Åke Persson, trumpetaren Rolf Ericson samt okända supportrar.

Foto: Kenneth Olson.

*) Uppgiften om att Preminger och Duke hade börjat samarbeta om en film med titeln "Miss Jones is missing" är intressant. Söker man på webben om en Preminger-film med detta namn så existerar inte någon sådan. Däremot finns en film betitlad "Bunny Lake is missing", och det torde vara den filmen Duke refererade till. Den första titeln var troligen bara ett arbetsnamn. I Klaus Stratemanns "Day by Day and Film by Film" kan man läsa följande: Preminger was reported to have given Ellington the books on two more forthcoming pictures, "Bunny Lake Is Missing" and "Exodus", in the hope of Ellington scores for both. Both films were ultimately done without any Ellington music, however. One can speculate why Preminger did not use Ellington's services again, but it appears that the director's interest in jazz film scores was only superficial to begin with. Down Beat's John Tynan felt that "Preminger obviously sought to cash in on the Duke Ellington name as added prestige for the film...". Furthermore, it appears that the producer was simply following a briefly flourishing trend of that decade, when it was considered avantgarde and chic to use jazz scores even in films that were basically without any jazz subject content. After "Anatomy Of A Murder" Preminger never used a genuine jazz score again.

Eftersom Duke uppenbarligen började förbereda musik för "Bunny Lake Is Missing" så undrar man vad som blev av den till slut? Användes den av Duke i andra sammanhang? Filmen, som producerades med Lawrence Olivier i huvudrollen, blev ingen succé.

A Colored Life – The Herb Jeffries Story

The Colorful Story of Hollywood's First Singing Cowboy

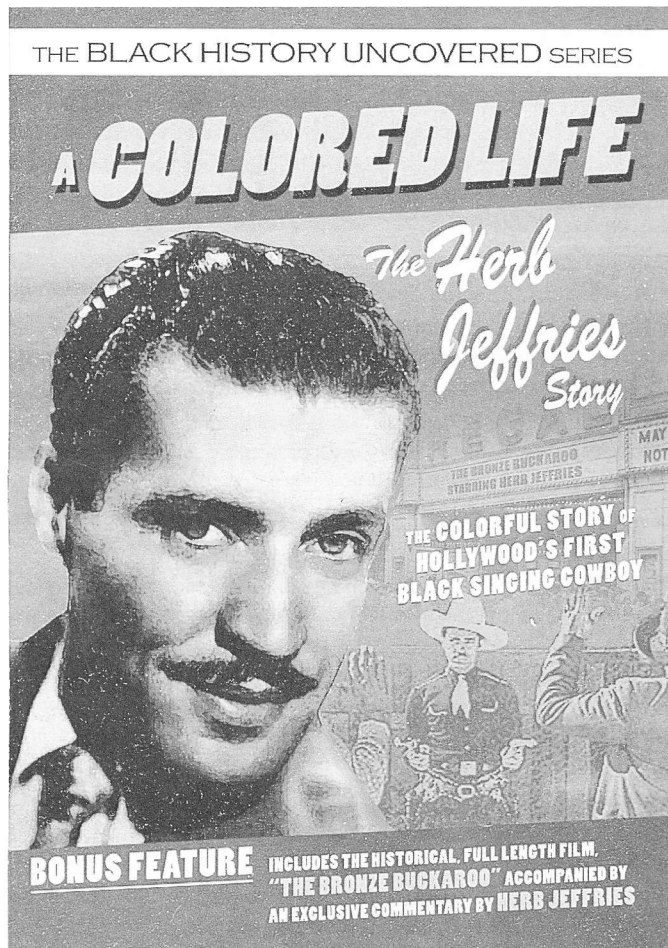
Detta är titeln på en nyligen utkommen DVD. Den är intressant ur många synvinklar. Den innehåller en lång intervju med Herb där han redogör för sin karriär. Han har ju gått till jazzhistorien som en färgad artist men de färgade dropparna i hans blod är få om inte helt obefintliga. Han skulle ha kunnat göra sin karriär som artist i den vita världen om inte slumpen hade fört in honom i den svarta fällan. Om allt detta redogör Herb på ett avslöjande sätt. Bland annat förklarar han varför han bär namnet Jeffries och inte Ballentino, som han föddes till.

Jag har haft nöjet att få träffa Herb vid några tillfällen. Första gången var vid konferensen i Oldham 1988, andra gången 1996 strax efter jordbävningen i Los Angeles och sista gången vid konferensen i Los Angeles 2000. Herb är en mycket egocentrisk person. Han ser sig själv som en "star". Han är centrum i världen och allt kretsar kring honom. Man kan nästan skönja denna karaktär när man hör honom sjunga.

Herb gjorde ett antal filmer i Hollywood i mitten av 1930-talet. En av dem "The Bronze Buckaroo" finns med på DVD:n. Den är självklart av intresse i dag endast för det faktum att Herb har huvudrollen. Vad många i dag kanske inte vet är att Herb vistades ett flertal år i Paris på 50-talet. Där hade han sin egen nightclub. Vad hette den? "Flamingo" så klart.

Denna DVD kan enklast införskaffas från Amazon till ett pris runt 275 kronor. Det är den värd.

Bo Hauffman

Johnny Hodges

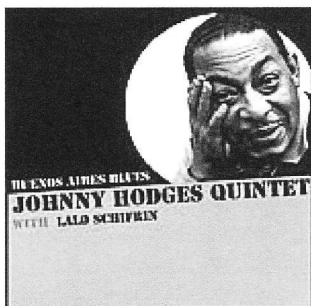
Buenos Aires Blues

Även Johnny Hodges hedras av Lone Hill Jazz med en återutgivning av två LP som enligt uppgift aldrig tidigare funnits på CD. Det rör sig om två Verve-LP. Den första är Hodges inspelningar tillsammans med den argentinske pianisten Lalo Schiffrin i kvintettformat. Dessa inspelningar gjordes den 26 maj 1963.

Den andra LP:n är "The Eleventh Hour" som gjordes tillsammans med en orkester ledd av Oliver Nelson från augusti 1962. Utgåvan innehåller enligt uppgift ett 12-sidigt informationshäfte, som säkert är informativt.

Johnny Hodges var ju som alla vet en underbar altosaxofonist och gjorde aldrig en dålig inspelning. Men dessa två nämnda LP torde aldrig ha utgjort några storsäljare för Verve och det kanske är anledningen till att Lone Hill fått rättigheten att återutge dem. Kan likaledes inhandlas från www.jazzmessengers.com till priset av 9.95 Euro + frakt.

Bo Hauffman

Nya medlemmar

DESS hälsar följande nya medlemmar välkomna i vår illustra förening:

Matts Andersson, Rönninge
Lottie Asplund, Stockholm
Bo Erfass, Stockholm
Barbro Hagström, Saltsjö-Boo
Bodil Hansen, Saltsjö-Boo
Ulf Lundin, Clermont l'Herault, Frankrike
Mats Sjöborg, Östhammar
Lasse Zackrisson, Vaxholm

DESS behöver fler medlemmar. Inspirera Dina vänner och bekanta att också vara med!

Jazz Humour

Seven days without Duke makes one weak!